

Hoge Raad, 27 augustus 1937, Nieuw Plancius**Overdracht onderneming****Transactie waarbij bedrijf wordt verkocht niet verboden**

dat blijkens de bestreden beschikking naast, de bedrijfsgoederen ook het bedrijf is verkocht; dat dan ook ten deze onder den verkoop van dit laatste is te verstaan, dat ook de relaties en de verschillende rechten, welke tot de uitoefening van het bedrijf der gefailleerde dienden of daaraan verbonden waren, aan de koopers der bedrijfsgoederen zijn overgedaan en de in het middel aangehaalde artikelen niets bevatten, wat een zoodanige transactie zou verbieden

- Zie ook : A.-G: daar de opvatting dat verkoop van een geheel bedrijf rechtens onbestaanbaar zou zijn, geen steun vindt in wettelijke voorschriften;

Vindplaatsen: NJ 1938, 9

Hoge Raad, 27 augustus 1937

(Visser, van den Dries, Kirberger, de Menthon Bake, Fick)

Geven eerbiedig te kennen:

(...)

Er is echter een tweede grond, waarop de aangevallen beschikking moet worden vernietigd.

Immers deze baseert zich op een verkoop niet alleen van de bedrijfsgoederen, dóch van het geheele bedrijf der gefailleerde N. V. Aldus wordt aan de beschikking een transactie ten grondslag gelegd, die rechtens onbestaanbaar is. Immers de wet kent het begrip "bedrijf" als eenheid niet. Het bedrijf is geen "zaak" of "goed" in den zin der wet en vervreemding van een bedrijf wordt derhalve niet door art. 101 Fw. bestreken.

Ook in dit opzicht is door de Rechtbank de wet geschonden, althans verkeerd toegepast, met name artt. 101 Fw., 555, 559, 660, 562, 566 B. W. i. v. , m, artt. 48 Rv. en 98 en 173 tfm 176 Fw.

(....)

O. betreffende het eerste middel:

dat dit middel, stellende dat de bedoelde verkoop heeft plaats gehad vóór de insolventie en alle bezittingen der gefailleerde heeft betroffen, er over klaagt vooreerst dat art. 101 Fw. alleen toelaat een of meer onderdelen van den boedel ter verzilvering te brengen en voorts dat de artt. 173-175 dier wet zich verzetten tegen den verkoop van het bedrijf vóór de insolventie; dat - daargelaten of hetgeen in het middel aldus gesteld wordt, in de bestreden beschikking feitelijken grondslag vindt - de beide klachten ongegrond zijn;

dat toch art. 101 voornoemd geheel in het algemeen vervreemding van tot het faillissement behorende goederen toelaat, onder meer indien deze - gelijk ten deze blijkens de beschikking van den Rechter-Commissaris het geval was - niet dan met nadeel voor den boedel bewaard kunnen blijven, zonder deze bevoegdheid te beperken tot slechts een deel van het in den boedel aanwezig, een beperking, welke trouwens met de strekking van de, bepaling - voorkoming van schade voor de schuldeischers door te bewaren, wat

niet dan te hunnen nadeele bewaard kan worden - niet wèl verenigbaar zou zijn;

dat ook de artt. 173 tot 175 der wet zich niet verzetten tegen hetgeen ten deze geschied zou zijn;

dat de strekking dier artikelen geen andere is dan voortzetting van het bedrijf ook na de insolventie mogelijk te doen zijn in die gevallen, waarin zulks ten voordeele der crediteuren kan zijn, hetgeen medebrengt, dat zij aan de toepassing van art. 101 niet in den weg kunnen staan, te minder, waar bewaring van het bedrijf na vervreemding van de bedrijfsgoederen geen zin zou hebben;

O. betreffende het tweede middel:

dat blijkens de bestreden beschikking naast, de bedrijfsgoederen ook het bedrijf is verkocht; dat dan ook ten deze onder den verkoop van dit laatste is te verstaan, dat ook de relaties en de verschillende rechten, welke tot de uitoefening van het bedrijf der gefailleerde dienden of daaraan verbonden waren, aan de koopers der bedrijfsgoederen zijn overgedaan en de in het middel aangehaalde artikelen niets bevatten, wat een zoodanige transactie zou verbieden;

Verwerpt het beroep.

Conclusie van den Proc.-Gen. van Lier.

O. dat bij beschikking der Rechtbank te Amsterdam is bekrachtigd 'de beschikking d.d. 16 Juni 1937 van den Rechter-Commissaris in het faillissement der N. V. Nieuw-Plancius, waarbij is afgewezen het verzet van C. Wolmerstett c.s., daartoe strekkende, dat de Rechter-Commissaris den curator in voormeld faillissement op grond van art. 69 Fw. bevele dat hij een onderhandsche verkoop aan den meergemelden gegadigde nalaat en alsnog een nadere datum bepaalt, waarbinnen geheel nieuwe inschrijvingen voor aankoop van de goederen en het bedrijf van Nieuw Plancius worden open gesteld, onder zoodanige verdere bepalingen als Z.E.A. noodig zou oordeelen :

O. dat door de Rechtbank is aangenomen dat de goederen en het bedrijf van de N. V. Nieuw Plancius aan den heer den Hollander door den curator reeds zijn verkocht en voor een openstelling van nieuwe inschrijvingen voor den verkoop van deze goederen en dit bedrijf door den curator geen plaats meer is;

dat mitsdien de beschikking van den Rechter-Commissaris waarvan beroep moet worden bekrachtigd met dien verstande dat deze verbetering behoeft in zoverre daarin gesproken wordt enkel van de bedrijfsgoederen der N. V. Nieuw Plancius terwijl i. c. inderdaad sprake is van de bedrijfsgoederen en het bedrijf dezer N. V.;

O. dat tegen de beschikking twee bezwaren worden ingebracht, n.l.:

1. dat de curator de bevoegdheid mist om vóór de insolventie een volledig tot het faillissement behorend bedrijf te vervreemden. althans zonder medewerking van alle crediteuren en
2. dat een verkoop van het geheele bedrijf der gefailleerde N. V., rechtens onbestaanbaar is;

dat, wat de eerste grief betreft, ingevolge art. 101 Fw. de curator bevoegd is reeds vóórdat de boedel in staat van insolventie verkeert, goederen te vervreemden, indien en voor zoover de vervreemding noodzakelijk is ter bestrijding der kosten van het faillissement of de goederen niet dan met nadeel voor den boedel bewaard kunnen blijven;

dat de wettelijke regeling alzoo toelaat, dat reeds in de eerste periode van het faillissement ten gelde making plaats vindt, en er geen reden is om onder het begrip "goederen" niet ook een bedrijf te doen vallen, daar het bedrijf een economisch en commercieel goed vormt, terwijl in cassatie niet ter toetsing kan komen de vraag, of een dergelijke vervreemding vóór de insolventie wel of niet noodig is;

dat de eerste grief alzoo niet gegrond is en ook het tweede bezwaar geen aanleiding geeft tot cassatie **daar de opvatting dat verkoop van een geheel bedrijf rechs onbestaanbaar zou zijn, geen steun vindt in wettelijke voorschriften;**

Concludeert tot verwerping van het beroep.
